ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **M. H.,** zastoupeného JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pardubice, Dražkovice 181, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubic,** se sídlem Štrossova 44, Pardubice, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2011, č.j. MmP 32265/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 29. 9. 2011, č. j. 52 A 27/2011 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, kterým zamítl jeho žalobu proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. Jím žalovaný zamítl odvolání žalobce a jeho manželky A. H. a potvrdil rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice I (dále také „stavební úřad“) ze dne 8. 2. 2010, č.j. ÚMOI/2349/2008-SÚ-To-59.

Tímto rozhodnutím stavební úřad po zjištění, že novostavba domu s bytovou jednotkou 5+1 a bazénem v Pardubicích, Bílé Předměstí, Na Ležánkách na pozemku p.č. 507/2 v katastrálním území Pardubice (dále jen „stavba“) je provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, ve výroku I. nařídil vlastníkům stavby její odstranění na části vyhrazené platným Územním plánem města Pardubic pro splnění funkce rekreační zeleně – kód ZR, v zátopovém území Spojilského odpadu a stoky „L“ Spojilského odpadu,

v ochranném pásmu lokálního biokoridoru LBC-8-Čičák a manipulačním pásmu vodního toku. Uvedený výrok dále obsahoval podrobný popis stavby. Ve výroku II. stavební úřad uložil vlastníkům stavby podle § 130 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon"), povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby v rozsahu Přílohy č. 4 oddíl F odst. 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb., včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby v termínu do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Ve výroku III. stanovil podmínky pro odstranění stavby, kdy mimo jiné uložil, aby stavba byla odstraněna do 8 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí a aby bourací práce byly provedeny podle technologického postupu dle výroku II. rozhodnutí.

Krajský soud v odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí reagoval na jednotlivé žalobní námitky, které byly celkem tři. Žádnou neshledal důvodnou. Pokud jde o první z nich, uvedl, že z rozhodnutí stavebního úřadu je jednoznačně zřejmé, jakou stavbu má žalobce se svojí manželkou odstranit. Výrok I. ani další části rozhodnutí stavebního úřadu nedávají dle krajského soudu sebemenší prostor pro pochybnosti o tom, jaká stavba má být odstraněna, respektive zda má být odstraněna celá tato stavba nebo pouze její část. Odstraněn tak má být nepochybně celý dům s bytovou jednotkou 5+1 a bazénem stojící na pozemku p.č. 507/2 v k.ú. Pardubice.

Druhou žalobní námitku spočívající v tvrzené nezákonnosti uložení povinnosti předložit technologický postup bouracích prací a provést bourací práce podle tohoto postupu krajský soud rovněž neakceptoval. Rozebral ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona a dospěl k závěru, že se žalobce mýlí, pokud dovozuje, že citované ustanovení umožňuje stanovit povinnost předložení návrhu technologického postupu bouracích prací jen v rozhodnutí, jímž je povolováno odstranění stavby na žádost. Naopak krajský soud konstatoval, že již jen z prostého jazykového výkladu citovaného ustanovení je zřejmé, že stavební úřad může tuto povinnost uložit jak v rozhodnutí o povolení, tak v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Podmínky pro odstranění stavby obsažené v rozhodnutí stavebního úřadu pak shledal zcela jednoznačnými. I když se tedy k datu vydání rozhodnutí jedná o neexistující dokument, je přesně určeno, jak má takový dokument vypadat a kdo ho má obstarat. Dle krajského soudu nemusí být tento dokument vyhotoven „předem", tedy před vydáním rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. V případě, že žalobce se svojí manželkou nebudou ochotni tuto povinnost splnit, bude stavební úřad moci přistoupit k výkonu rozhodnutí podle § 103 a násl. správního řádu, kdy bude přicházet v úvahu zejména exekuce provedením náhradního výkonu podle § 119 téhož zákona.

V poslední žalobní námitce žalobce tvrdil, že ve funkční ploše rekreační zeleň lze některé stavby povolit a v řízení že správní orgány neprokázaly, že se v žalobcově případě právě o takovou stavbu nejedná, respektive že se touto problematikou dostatečně nezabývaly. Krajský soud v reakci na to ocitoval řadu pasáží rozhodnutí stavebního úřadu i rozhodnutí žalovaného, v nichž se správní orgány možnosti dodatečného povolení stavy věnovaly dle jeho názoru velice pečlivě a jejich závěry shledal logickými, přesvědčivými a v souladu s právní úpravou. Upozornil zejména na ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož je jednou z taxativních podmínek pro dodatečné povolení stavby, že

stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování. Využití ploch a jejich uspořádání upravuje územní plán města, který byl vyhlášen obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Pardubice č. 42/2001 o závazných částech Územního plánu města Pardubice. Dle něj je pozemek p.č. 507/2 v k.ú. Pardubice umístěn převážnou částí v ploše s hlavní funkcí rekreační zeleně a pouze malou částí v ploše s hlavní funkcí bydlení nízkopodlažní příměstské. Stavba je tak dle krajského soudu nepochybně umístěna v části pozemku zařazené do rekreační zeleně, tedy v rozporu s územním plánem a dodatečně povolit ji nelze. Krajský soud připustil, že i na pozemcích zařazených dle územního plánu jako rekreační zeleň mohou vzniknout stavby a to ty, které jsou vymezeny v Příloze č. 1 územního plánu. Jedná se o stavby nepřekračující 20 % rozlohy plochy a plnící rekreační funkci. Takovým požadavkům však stavba s bytovou jednotkou 5+1 a bazénem o obytné ploše 130 m² a užitné ploše 370 m² rozhodně neodpovídá. Jestliže dodatečné povolení stavby nepřichází z uvedených důvodů vůbec v úvahu, není nutné se zaobírat tím, zda podání žalobce v průběhu správního řízení měla být správními orgány posuzována jako žádosti o dodatečné povolení. Proto krajský soud rozhodl, jak shora uvedeno.

Včas podaná kasační stížnost žalobce obsahovala dvě stížní námitky. První z nich navazovala na druhý bod žaloby. Žalobce odkázal na znění § 130 odst. 1 stavebního zákona. Z něj dle jeho názoru vyplývá, že podmínky, které stavební úřad ukládá v povolení nebo nařízení odstranění stavby, jsou uvedeny pouze v první větě citovaného odstavce. Druhá jeho věta pak dává stavebnímu úřadu oprávnění uložit vlastníkovi stavby také povinnost předložit návrh technologického postupu při odstraňování stavby. Výkladu, že fakultativní povinnost dle druhé věty nemůže být vlastníkovi stavby uložena přímo v rozhodnutí, kterým se nařizuje odstranění stavby, svědčí dle žalobce při zjevné nedostatečnosti metody jazykové jak interpretační metoda logická, systematická, tak teleologická.

Pokud by smyslem normy mělo být zakotvení možnosti stavebního úřadu stanovit povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby v nařízení odstranění stavby, pak by dle žalobce zákonodárce zcela jistě použil stejné uvození věty druhé jako věty první (tedy „V povolení nebo nařízení odstranění stavby ...“). Pokud tak neučinil, dal tím zjevně najevo (a contrario k uvození věty první), že povinnost předložit návrh technologického postupu nemá být zakotvena v nařízení odstranění stavby. Rovněž systematickým „rozdělením“ předmětného odstavce do dvou vět dal dle žalobce zákonodárce najevo, že podmínky, které mají být zakotveny v povolení nebo nařízení odstranění stavby, jsou zakotveny pouze v první větě.

Účelem ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona je pak dle mínění žalobce vydat takové rozhodnutí, které bude obsahovat veškeré nezbytné podmínky, aby bylo možné po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí již bez dalšího zahájit odstraňování stavby v souladu s podmínkami v rozhodnutí uvedenými. Považoval za přirozené, že vlastník stavby, jemuž je odstranění stavby stavebním úřadem nařízeno proti jeho zájmům, by předložil takový návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, který by odstranění stavby co nejvíce oddaloval, až znemožňoval; například postupem, kdyby se vlastník stavby zavázal odstranit každý den jednu cihlu.

Za jediný přípustný výklad této normy tak považoval ten, že fakultativní povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby musí být vlastníkovi uložena před rozhodnutím o nařízení odstranění stavby. Výklad učiněný krajský soudem proto považoval za nesprávný. Krajský soud tak měl nesprávně posoudit právní otázku a tím způsobit nezákonnost svého rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.").

Druhá stížní námitka se pak shodovala s třetím bodem žaloby, v němž žalobce tvrdil, že ve správním řízení nebylo jednoznačně prokázáno, že se v daném případě nejedná o stavbu, která je ve funkční ploše rekreační zeleň nepřípustná. Připomněl, že krajský soud v napadeném rozsudku existenci určitých staveb v takové funkční ploše připustil. Vytkl mu však, že následně bez konkrétnějšího řádného odůvodnění, pouze s obecným odkazem na listiny založené ve správním spise, uzavřel, že se v případě dotčené stavby jednoznačně nejedná o žádný z objektů vymezených v územním plánu jako přípustné pro danou plochu. V souvislosti s tím žalobce připomněl ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), podle něhož je povinností správního orgánu, nikoliv účastníka řízení, postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tuto povinnost podle něj správní orgány nedodržely, neboť nevyloučily, že stavba, jejíž odstranění bylo nařízeno, není stavbou přípustnou pro plochu s hlavní funkcí rekreační zeleň. Krajský soud pak tuto pochybnost nijak neozřejmil a nevysvětlil a jeho rozsudek v tomto směru trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel tak navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, v plném rozsahu zrušil a věc vrátil uvedenému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k následujícím skutkovým a právním zjištěním a závěrům.

Z logiky věci se nejprve věnoval druhé stížní námitce. Jejím obsahem bylo totiž žalobcovo tvrzení o nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Krajský soud měl dle žalobce pokračovat v pochybení správních orgánů, neboť se stejně jako ony nedostatečným způsobem vypořádal s otázkou, zda stavba, jejíž odstranění se nařizuje, je skutečně stavbou, která je ve funkční ploše rekreační zeleň nepřípustná.

Tomuto žalobcovu tvrzení však Nejvyšší správní soud přisvědčit nemohl. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku v reakci na žalobní námitku stejného obsahu citoval obsáhlé pasáže jak z rozhodnutí stavebního úřadu, tak z rozhodnutí žalovaného, v nichž se správní orgány k dané problematice poměrně podrobně vyjadřovaly. Krajský soud učinil tyto závěry součástí odůvodnění svého rozsudku, ale jenom na tom nezůstal.

S odkazem na územní plán města Pardubice, který byl vyhlášen obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Pardubice č. 42/2001 o závazných částech Územního plánu města Pardubice, a s odkazem na obsah správního spisu konstatoval, že pozemek ve vlastnictví stěžovatele a jeho manželky parc. č. 507/2 v k.ú. Pardubice je převážnou částí umístěn v ploše s hlavní funkcí „rekreační zeleň“ a pouze malou částí v ploše s hlavní funkcí „bydlení nízkopodlažní příměstské“ a že stavba je umístěna v části pozemku zařazené do plochy s hlavní funkcí „rekreační zeleň“.

Následně se krajský soud podrobně zabýval obsahem Přílohy č. 1 shora citovaného územního plánu, zejména tím, jak tato příloha vymezuje funkční plochy rekreační zeleně, jaké je přípustné hlavní využití, přípustné doplňkové využití a nepřípustné využití těchto ploch. Z obsahu Přílohy č. 1 zdůrazňuje Nejvyšší správní soud zejména tu skutečnost, že přípustným využitím ploch rekreační zeleně jsou dřevinné porosty, skupiny dřevin, solitery s podrostem bylin, keřů i travních porostů, trvalé travní porosty, v plochách zeleně s rekreační funkcí nekryté plochy pro sport a doplňkové stavby do 20 % rozlohy ploch, areály zdraví. Nepřípustným využitím daného území jsou naopak veškeré stavby, které nesouvisí s funkcí hlavní, stavby a činnosti s negativním vlivem na zdravotní prostředí.

Na základě shora uvedeného krajský soud uzavřel, že stavba s bytovou jednotkou 5+1 a bazénem o obytné ploše 130 m² a užitné ploše 370 m², nepředstavuje přípustné využití funkční plochy „rekreační zeleň“. Pokud jde o charakter stavby, jejíž odstranění stavební úřad nařídil, uvedl krajský soud, že vycházel z obsahu správního spisu, zejména pak zdůraznil tam založenou fotodokumentaci. Na základě těchto důkazů dospěl k názoru, že se v žádném případě nemůže jednat například o doplňkovou stavbu nebo jinou stavbu, která by dle Přílohy č. 1 územního plánu byla pro tyto plochy přípustná. Zhodnotil také kladně závěry správních orgánů ohledně podoby stavby ve vztahu k funkční ploše „bydlení nízkopodlažní předměstské“, dle nichž by předmětná stavba nevyhovovala definici přípustného využití ani těchto funkčních ploch.

Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud odůvodnil své závěry ohledně dotčené problematiky způsobem, který Nejvyšší správní soud shledává přezkoumatelným ať už z pohledu srozumitelnosti, tak z pohledu dostatečného odůvodnění. Krajský soud navázal na skutková zjištění a právní závěry správních orgánů, které se dotčené otázce rovněž věnovaly s náležitou pečlivostí, učinil je součástí svého rozsudku a zejména právní závěry pak následně sám rozvinul o další postřehy a názory, které řádně odůvodnil.

Uvedená stížní námitka navíc působí poněkud účelovým dojmem. Podobně jako v žalobě, rovněž v kasační stížnosti totiž stěžovatel sice namítá, že nebylo řádně odůvodněno zjištění, že stavba, jejíž odstranění je nařízeno, je ve funkční ploše „rekreační zeleň“ nepřípustná, ale sám nepřichází s žádným tvrzením, které by tento závěr bylo způsobilé zpochybnit. S odkazem na § 3 správního řádu sice namítá, že nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, ale sám přitom správními orgány a krajským soudem zjištěný a popsaný stav věci konkrétně nikterak nenapadá a nepolemizuje s ním. Činí tak pouze v rovině zcela obecné s využitím právního institutu „nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí“. Ze shora uvedených důvodů však takovou stížní námitku Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal.

Svoji první námitku žalobce odůvodnil odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nesprávným posouzením právní otázky se rozumí omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu.

Právní otázkou, jež měla být dle žalobce v řízení před krajským soudem posouzena nesprávně, je otázka, zda stavební úřad je oprávněn v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby dle § 130 odst. 1 věty první stavebního zákona současně uložit vlastníku stavby povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňovaní stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby (dále jen „návrh technologického postupu při odstraňování stavby“) dle § 130 odst. 1 věty druhé téhož zákona. Žalobce se ze shora citovaných důvodů domníval, že k takovému postupu stavební úřad zmocněn není a že povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby musí být vlastníkovi uložena stavebním úřadem ještě před rozhodnutím o nařízení odstranění stavby.

Nejvyšší správní soud tento názor žalobce nesdílí. Předně souhlasí s krajským soudem v tom, že již z jazykového výkladu citované normy lze dospět k opačnému závěru, než který prezentoval žalobce. Ustanovení odst. 1 § 130 stavebního zákona obsahuje dvě věty. Dle první z nich *„V povolení nebo nařízení odstranění stavby, terénních úprav anebo zařízení stanoví stavební úřad podmínky vyplývající z technických požadavků na stavby, podmínky pro archivování dokumentace, popřípadě požadavky k úpravě pozemku po odstranění stavby.“* Navazující věta druhá zní: *„Může též uložit vlastníku stavby povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňovaní stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby.“* Z dikce obou vět je dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že ustanovení § 130 odst. 1 stanoví obligatorní podmínky (věta prvá obsahující pojem *„stanoví“*), tak podmínky fakultativní (věta druhá uvozená slovem *„může“*), jak rozhodnutí o povolení k odstranění stavby (§ 128), tak rozhodnutí o nařízení odstranění stavby (§ 129), přičemž tak stanoví společně pro oba typy rozhodnutí. Požadavek stavebního úřadu na předložení návrhu technologického postupu při odstraňování stavby dle věty druhé je tedy fakultativní podmínkou v obou případech předpokládaných ve větě prvé. Tedy v případě povolení k odstranění stavby i v případě nařízení odstranění stavby.

Uvození věty druhé slovním obratem *„Může též uložit vlastníku stavby povinnost předložit návrh technologického postupu …“* pak nelze vykládat jinak, než jako předpoklad zákonodárce, že uložení povinnosti vlastníkovi stavby předložit návrh technologického postupu při odstraňování stavby bude součástí rozhodnutí o povolení k odstranění stavby, terénních úprav nebo zařízení, stejně tak jako rozhodnutí o nařízení odstranění stavby.

Také skutečnost, že uložení této fakultativní podmínky bylo systematicky zakotveno až ve větě druhé, navazující shora uvedeným způsobem na větu prvou, svědčí o tom, že nebylo úmyslem zákonodárce, aby stavební úřad uložil tuto podmínku vlastníkovi stavby před vydáním rozhodnutí o povolení k odstranění stavby, terénních úprav nebo zařízení či před vydáním rozhodnutí o nařízení odstranění stavby.

Pokud by tomu mělo být, jak tvrdí stěžovatel, musela by být právní konstrukce ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona zcela odlišná. Technologický postup při odstraňování stavby by v případě, kdy by to stavební úřad seznal potřebným, musel být definován jako podklad pro rozhodnutí o povolení k odstranění stavby, terénních úprav nebo zařízení a rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, který by byl podmínkou vydání takových rozhodnutí a z něhož by tato rozhodnutí vycházela a odkazovala na něj. Správní řízení o povolení odstranění stavby či o nařízení odstranění stavby by v takovém případě fakticky sestávalo ze dvou fází. V první z nich by vlastník byl zavázán povinností předložit technologický postup při odstraňování stavby, teprve v druhé fázi by stavební úřad rozhodoval o meritu věci. Další rozvíjení této teorie, stejně jako na ni navazujících otázek, však není na místě, protože takový postup stavebního úřadu ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona jednoznačně nezakotvuje.

Naopak, z důvodů shora uvedených je zřejmé, že zákonodárce vycházel z předpokladu, že povinnost vlastníka stavby předložit technologický postup při odstraňování stavby bude součástí výroku rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Pokud tedy v přezkoumávané věci stavební úřad v jednom z výroků rozhodnutí o nařízení odstranění stavby její vlastníky takovou povinností v jím stanovené lhůtě zavázal, postupoval zcela v souladu s ustanovením § 130 odst. 1 stavebního zákona.

Diskutabilní se může jevit například otázka vhodnosti takového postupu ze strany stavebního úřadu. Žalobce má jistě pravdu v tom, že v případě rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, postupuje stavební úřad většinou proti vůli jejího vlastníka. Lze tedy předpokládat, že v těchto případech nebude vlastník stavby jemu uloženou povinnost respektovat vůbec nebo že se bude chovat při jejím splnění obstrukčně. Třeba tak, že předloží stavebnímu úřadu technologický postup při odstraňování stavby v podobě, která nebude realizovatelná ať už z důvodu faktického (například onen žalobcem zmiňovaný postup rozebírání stavby „cihlu po cihle“) nebo právního (například pro rozpor s požadavky na dokumentaci odstraňované stavby zakotvenými v Příloze č. 4 oddílu F vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb). Lze přisvědčit krajskému soudu, že v takových případech bude na správním orgánu, aby vykonatelnost rozhodnutí o nařízení odstranění stavby s využitím příslušných ustanovení správního řádu zajistil. S takovou možností ostatně žalovaný počítá a je na ni připraven, jak plyne z čtvrtého odstavce na str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí.

Polemika na toto téma však již přesahuje rozsah stížní námitky a tedy i rámec tohoto rozsudku. Jedná se totiž o aspekty a problémy, které nemají a nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Ta byla v přezkoumávané věci ze shora uvedených důvodů dodržena, neboť stavební úřad žádným z výroků rozhodnutí o

nařízení odstranění dotčené stavby neporušil své povinnosti a současně nepřekročil svá oprávnění obsažená v § 130 odst. 1 stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud tak neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou, a proto mu nezbylo, než aby kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce coby stěžovatel nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o žalovaného, pak ten úspěch ve věci měl, ale ze soudního spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. května 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu